

vad in verskih zmotnjav, zapustil je brezbožne svoje tovariše ter je junaško zopet nastopil pot, na katerem je postal najsvitlejša zvezda svete katoliške cerkve in naposled svetnik pri Bogu v nebesih. — Kedó ne pozna ovega sina in njegove pobožne matere, od katerih vam sem tukaj nekoliko povedal? Bil je to sv. Avguštín in njegova bogaboječa mati Monika. —

Glejte otroci, sveta Monika je molila, a nij bila uslišana onako, kakor si je ona v ònem trenutku želela; ipak je bila uslišana v obilnej meri, kakor je njena pobožnost in materina skerblijivost zaslužila.

„Ti o Bog,“ tako pravi sv. Avguštín, ko omenja ta prigodek, „nezapopadljiv v svojem ravnanji, zaperl si želji moje matere svoje uho, ter jej nisi dal, česa te je prosila òni trenotek, a nisi jej dal edino zaradi tega, da izpolniš v meni to, kar je ona neprestano v svojej duši nosila in za kar te je vsaki dan prosila.“

č.

## M a č e h a.

Mlada Anka pridno dekle  
Mačeho imela;  
Ta je bila huda žena  
Anke nij terpela.  
Ko jej kruha je dajala  
Zmir nad njo je godernjala.

Anka pa je bila tiho,  
Vse je preterpela;  
Le, če sama kdaj je bila,  
Britko je ihtéla:  
„Oj! da moja mama prava  
V černej zemlji že mi spava.“

Ali mačeha zmir huje  
Z Anko je ravnala,  
Ta pa voljno vse prenaša  
Tiho je jokala:  
„Oj! da moja mama prava  
V černej zemlji že mi spava.“ —

„To boš vse mi denes 'zbrala“  
Mačeha jej pravi,  
In tri mernike prosá tje  
K Ančiki postavi.  
Zmešano prosó je s prahom  
Anka prične delo strahom. —

Prileteli pa golobci  
So k ubogej reví,  
S kljuncem zbirati pričeli,  
Da je zjutraj v dnevi  
Bilo že prosó izbráno,  
S prahom, peskom namešano.

In v zahvalo golobičém  
Dá prosá zdaj malo.  
Kar se mačeha oglasi:  
„Ti boš potresalo  
Golobičém zernje moje  
Ter si pasla ž'valce svoje!“

Mačeha zdaj k Anki skoči  
In jo pretepuje;  
Neusmiljeno, brezserčno  
V njena lica suje.  
„To peščico si izbrala  
Pa še to boš tičem dalá.“

Tako mačeha je djala —  
Domóv pride oče; —  
Anko vidi pretepeno,  
Ki prav milo joče.  
„Kaj ti je, oj dete moje?  
Ranjeno je lice tvoje.“

Dragi ata, dragi ata!  
Vedno sem tepena;  
Mačeha me zló sovraži — —  
Huda to je žena.  
„Oj! da moja mama prava  
V černej zemlji že mi spava.“

V serce se očetu smili  
Ančika, ter pravi:  
„Več ne bodeš mi terpela  
Kakor si mi davi.  
Nijsem vedel, kaj godilo  
S tabo se je, dete milo.“ —

Mačeha zdaj res drugače,  
Anko je ljubila, —  
Ali Anka je še večkrat  
Žalostna tožila:  
„Oj! da moja mama prava  
V černej zemlji že mi spava!“

F. Š.